

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ
НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ

ДИРЕКЦИЯ "ОБЖАЛВАНЕ И УПРАВЛЕНИЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО" - ПЛОВДИВ

ПК 4004 гр. Пловдив
ул. "Скопие" № 106

факс 032 / 679-700
тел. 032 / 935-411

Изх. №
Дата

ДО
.....

Относно: Данъчно третиране на разходи за транспорт на работници и служители от местоживееене до месторабота чрез услуга от фирма за таксиметров превоз.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН

Във връзка с постъпило запитване с вх. №2008г. при Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” –, Ви уведомяваме следното:

Според изложената в запитването фактическа обстановка, седалището и адреса на управление на предприятието се намира извън табелата на града и съответно няма градски транспорт. За извозване на работниците от местоживееене до месторабота и обратно се ползват услугите на фирма за таксиметров превоз, която издава фактура за таксиметрови услуги.

Поставен е следния въпрос:

Трябва ли разхода по фактурите за таксиметров превоз да се счита за социална придобивка и да се облага с данък върху социалните разходи?

Съгласно определението дадено с § 1, т. 34 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ "социални разходи, предоставени в натура" са отчетените като разходи социални придобивки по чл. 294 от Кодекса на труда и предоставени по реда и начина, определени от чл. 293 от Кодекса на труда или от ръководството на предприятието. Социалните придобивки трябва да са достъпни за всички работници и служители и за лицата, наети по договор за управление и контрол. Не е налице предоставяне на социални разходи в натура, когато между работодателя или възложителя и лицата по изречение второ са налице парични взаимоотношения под каквато и да е форма по отношение на получените социални придобивки.

С разпоредбата на чл. 204, т. 2 от ЗКПО е предвидено с данък върху разходите да се облагат документално обосноващите социални разходи, предоставени в натура.

Изключение от това изискване е предвидено с ал. 1 на чл. 210 от ЗКПО, съгласно която с данък върху разходите не се облагат социалните разходи за транспорт на работниците и служителите и на лицата, наети по договор за управление и контрол, от местоживееенето до местоработата и обратно, т.е. тези разходи при условие, че са документално доказани по смисъла на чл. 10 от ЗКПО са признати за данъчни цели и с тях не се увеличава счетоводния финансов резултат и не подлежат на облагане с данък върху разходите.

Съгласно чл. 210, ал. 2 от ЗКПО освобождаване от облагане с данък върху разходите не се прилага, когато транспортът е осъществен с лек автомобил или по допълнителни

автобусни линии. Определения на понятията „лек автомобил” и „допълнителни автобусни линии” са дадени с § 1, т. 37 и т. 38 от ДР на ЗКПО, съответно както следва:

- лек автомобил - недвуколесно безрелсово моторно превозно средство, което се използва за: превозване на пътници, в което броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 8; превоз на товари или за теглене на други пътни превозни средства;
- допълнителни автобусни линии - автобусни линии по утвърдена транспортна схема с режим на движение, осигуряващ възможност за спиране, слизане и качване по желание на пътниците на разрешените за това места, допълващи основните линии на градския транспорт, без да ги дублират напълно.

В ЗКПО не е въведено ограничение по отношение на това дали транспортът ще се осъществява със собствени или наети транспортни средства, не е ограничен предмета на дейност на предприятията, които ще извършват транспортните услуги или ще отдават под наем превозни средства. Единственото ограничение, което е поставил законодателят, относно освобождаването от облагане с данък върху разходите е транспорта да не се осъществява с лек автомобил или по допълнителни автобусни линии.

Тъй като във запитването не сте посочили вида на превозното средство, като имате предвид гореизложеното, при условие, че са изпълнени изискванията на § 1, т. 34 от ДР на ЗКПО относно определяне на социални разходи, предоставени в натура считаме, че са налице такива и същите са облагаеми с данък върху разходите, ако превоза се извършва с лек автомобил или допълнителни автобусни линии.

При условие, че се използват горепосочените превозни средства, но извършените разходи не отговарят на определението за социални разходи, предоставени в натура, при признаването на разходите за транспортни услуги за данъчни цели, следва да имате предвид разпоредбата на чл. 11 от ЗКПО съгласно, която за данъчни цели се признават разходи, които са определени като задължителни с нормативен акт. Разходите за транспорт от местоживееене до месторабота не са определени като задължителни с нормативен акт, изключвайки дадената възможност на работодателя по своя преценка да осъществява превоз на персонала по реда на чл. 294 от КТ. Ето защо при посочената хипотеза, изразяваме мнение, че тези разходи се явяват несвързани с дейността и следва да се извършва преобразуване на счетоводния финансов резултат в увеличение по реда на чл. 26, т. 1 от ЗКПО.